

[Bertel Dahlgaard.]

gørende i denne forbindelse, er, at efter de regler, der nu gennemføres, lader man den bundne opsparings opgave være at binde disse opsparede beløb således, at de i en periode unddrages det personlige forbrug ved, at de indgår i banker og sparekasser. Med disses adgang til at udlåne dem igen sikres der, stort set, at disse fra det personlige forbrug sparede beløb anvendes til de produktive formål, som det er bankers og sparekassers opgave at finansiere.

Jeg skal nu kun føje een bemærkning til. Jeg har lagt mærke til, at der omkring de skatteforhandlinger, der i de sidste dage har været ført, allerede er ved at danne sig visse myter, i særlig grad i konservative blade. Jeg ser således, at „Nationaltidende“ skriver — om jeg må citere —, at

„en meget stor del af de nye skatter vil blive båret af den fastlønnede mellemstand, det vil sige, at inflationens bekæmpelse i stor udstrækning vil blive betalt af dem, der har tabt på inflationen, og ikke af dem, der har tjent på den. De, der har lidt under de fortsatte pristigninger, er jo netop den fastlønnede del af befolkningen, tjenestemænd, funktionærer og pensionister“,
og så følger bladet til:

„Vi ved, at det konservative folkeparti har gjort, hvad det formåede for at undgå denne skævhed i byrdernes fordeling“,

og så ser man, at den pågældende skribent næsten grædende tilføjer:

„men den konservative rigsdagsgruppe udgør jo kun en brøkdel af den samlede rigsdag. Det, der var sagligt rigtigt, har ikke været politisk muligt.“

Jeg vil i anledning af en sådan artikel og i anledning af, at sådanne synspunkter går rundt i den konservative presse, gerne spørge, hvor det er, det konservative parti har udfoldet disse bestræbelser. Jeg har ikke lagt mærke til dem. Var det ved behandlingen af værnescatten? Nej, dér kæmpede de konservative sammen med venstre for, at de skattepligtige indtægter mellem 6 000 kr. og 8 000 kr., d. v. s. de virkelige indkomster på fra 8 000 kr. til 10 000 kr. også skulle beskattes. Var det ved behandlingen af til lægsindkomstskatten? Nej, dér kæmpede de konservative for, at også indtægter mellem 12 000 kr. og 15 000 kr. skulle inddrages under beskatningen. Eller værnede det konservative parti den fastlønnede mellemstand, da partiets repræsentanter i regeringen tiltrådte den såkaldte ungkarleskat? Nej, tværtimod! Eller for at tage en anden del

af mellemstanden: Værnede det konservative parti mellemstanden, da partiet medvirkede til gennemførelsen af den vægtafgift på biler, som rammer de erhvervsdrivende blandt de motorkørende? Partiet havde oven i købet forud for valget lovet vælgerne at modsætte sig denne skat. Ja, jeg stiller disse spørgsmål. Jeg søgte for mit vedkommende ikke efter skatteforhandlingernes afslutning forleden at rejse en diskussion om den indbyrdes fordeling af ansvar eller fortjeneste, men når man fra konservativ side giver en fremstilling som „Nationaltidende“'s og derigennem søger at udsprede falske forestillinger om, hvad der er foregået, så reagerer jeg.

Gregersen: Heller ikke jeg skal gøre forsøg på at trække denne rent formelle forhandling i langdrag. Forliget er jo sluttet på et så bredt grundlag imellem de fire partier, at en yderligere diskussion her i salen er nytteløs. Jeg kan dog ikke tilbageholde den bemærkning, at det kun kan virke overraskende, så hurtigt det ene sæt meninger kan byttes om med det andet. Det er ikke så længe siden, man havde den mening, at en let inflation var det bedste, og man pumpede i overensstemmelse hermed det ene millionbeløb ud i omsætningen efter det andet. Den politik, man nu slår ind på, må vel tage sigte mod det stik modsatte. Det er ikke længe siden, man fra forskellig side meget energisk forsikrede, at det ikke var nye skatter, vi trængte til, men at skatterne tværtimod skulle sættes ned. Nu står vi da overfor et skatteforlig, der er betegnet som det største i rigsdagens historie. Det er imidlertid blot en måneds tid siden, at venstres ordfører ved første behandling af netop et af de skattelovsforslag, vi her behandler, nemlig værnescatten, erklærede, at han rent umiddelbart måtte være af den opfattelse, at de direkte skatter var presset frem i en sådan grad, at de truede opsparingen og produktionen, og han tilføjede, og det vil jeg gerne sætte en streg under for mit vedkommende, at det var et spørgsmål, om der var brug for den skat, der blev foreslået.

Det er altså kun godt og vel en måned siden, venstre fremsatte denne opfattelse gennem sin ordfører, partiets tidligere formand, det ærede medlem hr. Edvard Sørensen, og i dag har venstre ikke desto mindre sluttet forlig om denne buket af lovforslag, der omfatter meget store beløb. Jeg fremfører ikke dette for at rejse det spørgsmål, hvor hurtigt en udtalelse fra venstre falder ind under forældelsesparagraffen — jeg